

Po ulici běží osamělá dívčí postava. Má delší hnědé vlasy a krvácí jí ruka. Utíká, proplétá se mezi zaparkovanými auty, patníky, keři a popelnicemi. Zraněnou ruku si v běhu podpírá tou zdravou, jako když drží panenku, ale raději ji k sobě netiskne, aby si neušpinila svetr od krve. Zranění je čerstvé a ještě nebolí. Dívka s hrůzou čeká, kdy se ruka vzpamatuje. To pak bude bolest. Roztrhla si dlaň, když přelézala plot. Někde si musí ránu vyčistit.

Už nestačí s dechem, a tak zvolní, stále se však pohybuje velmi rychle. Ulice je studená, tichá a temná. Je tma už, anebo ještě? Neví. Zastaví a rozhlédne se. Najednou si uvědomí, že se na té liduprázdné ulici hrozně bojí. Strach ji celou pohltí. Těká očima sem a tam. Vyčkává, pohledem hledá útočníka.

Všimne si nízké zídky. Rozběhne se k ní a bez ohledu na zranění ji rychle přeleze. Seskočí na druhé straně a zahlédne nevelký dvorek. Odkudsi sem dopadá světlo pouliční lampy a kreslí na zdech strašidelné stíny. Dvorek je tvořen zdmi dvou opuštěných domů, spojených zídkami z dutých červených cihel. Vzadu někdo spí, uvědomí si. Najednou se přestane bát. Najednou totiž není sama.

Přiblíží se ke spícím a potěšeně zjistí, že to jsou dva chlapci zhruba stejně staří jako ona. Nikoho v tu chvíli nevidí raději. Chlapci leží na špinavé dece a jeden z nich, střapatý a tmavovlasý, je přikrytý kabátem. Mezi nimi je kousek místa a dívka bytostně zatouží po lidském teple. Přikročí k nim a uloží se doprostřed. Na okamžik je úplně šťastná.

Vtom se vzpamatuje její zraněná ruka. Krvácení se již zastavilo, krev začíná zasychat a pálí to, štípe a bolí. Zavře oči a tiše zasténá.

Když je zase otevře, spatří oba probuzené chlapce, jak se na ni překvapeně dívají. Beze slova jim ukáže rozbitou dlaň. Menší z jejich společníků – blondák s dospělým výrazem, se nad ni nakloní. Ve světle pouliční lampy si dívka všimne, že má obličej posetý drobnými pihami. Chlapec má na sobě špinavé šaty a ještě špinavější rukou vytáhne z kapsy překvapivě čistý kapesník, kterým jí ruku obváže.

Druhý kluk je mlčky pozoruje. Potom vezme kabát, dívku jím přikryje a přitulí se k ní z pravé strany. Zleva ji zahřívá blondáček. Oba chlapci opět usnou.

Dvorek je temný, tichý a studený. Ve světle pouliční lampy je vidět čile poletující hmyz. Za zídkou projede auto a jeho reflektory krátce osvětlí opuštěnou ulici. Dívka tiše pláče, protože je úplně sama. Chlapce si jen vymyslela, aby překonala strach a pocit osamění. Vymyslela si i dvorek a ulici. A místo roztrhané dlaně má jen trošku poraněný prst, jak se řízla při krájení jablka...

Do reality ji vrátil až hlas paní Haluzové, který k ní pronikl zavřenými dveřmi: „Míšo, večeře je na stole!“ Probrala se ze snění, prst si omotala kapesníkem a odšourala se do kuchyně.

„Nemám hlad,“ zavrčela jako obvykle.

„Musíš jíst, jsi ve vývinu!“

Protočila panenky a usadila se k jídelnímu stolu.

„Máš všechno připravené? Ne, abys zítra ráno zase plašila a přišla pozdě první školní den!“ dorážela paní Haluzová.

„No jo, mám,“ odsekla a rychle do sebe házela večeři. Do školy se celkem těšila, ale obětovat kvůli tomu poslední volný večer prázdnin nehodlala. Však ono to ráno nějak dopadne...